

קיינות אחרונות

24 שעות

"הרגשתי כמו מצורע, אזרח סוג ב'"

כשארז ברון ובן זוגו רועי ביקשו לאמץ ילד, הסבירו להם שאין סיכוי, כי הם הומואים. תשובת המדינה לבג"ץ, שקבעה שהומואים לא יוכלו לאמץ, החזירה את ארז לעלבון שחש אז ולא עבר גם היום אחרי שהביא לעולם תאומות מאם פונדקאית. וגם: הכעס שחש רואי מימרן, שגדל עם שני אבות ואם לסבית | איתי אילנאי, עמ' 4

צילום: אילן דסה

"בימים הראשונים אחרי שעזבתי את הדסה לא יכולתי לקום מהמיטה בבוקר, לא רציתי לאכול. הרגשתי שקרעו אותי מהחולים שלי"

חודש אחרי שעזב את המחלקה ההמטו־אונקולוגית בהדסה עם חבריו, ד"ר אורי אילן עובד כרופא ילדים בקופת חולים ומאוכזב מהמדינה | נעם ברקן, עמ' 8

ארז ברון והתאומות דפנה ודניאל

24 שעות • 17.07.2017

"עבריינים יכולים להביא ילדים, הורים יכולים להכות, אבל אנחנו לא יכולים להפוך למשפחה"

כשארז ברון ובן זוגו רועי חשבו על משפחה, האופציה הראשונה שלהם הייתה אימוץ. אבל אז הם גילו שבנים לבין חלום ההורות ניצבת המדינה: "אתם לא תקבלו ילד כי אתם הומואים". גם עכשיו, כשהם הורים לתאומות מקסימות מאם פונדקאית, העלבון הצורב לא מרפה. מונולוג זועם

 Recommend 0

ארז ברון | צילום: אלי דסה

הלב התכווץ. כששמעתי שגורמי המקצוע במשרד הרווחה הודיעו לבג"צ שמשפחות חד-מיניות לא יכולות לאמץ ילדים כי זה "מעמיס מטען נוסף על הילד", הבנתי כמה גרוע מצבנו. הבנתי שאותם אנשי "מקצוע", שתפקידם העיקרי לדאוג לילד, מנציחים את האפליה. הבנתי שהם הופכים אותנו לטובים יותר וטובים פחות. שהם קובעים שמשפחות חד-מיניות לא מסוגלות להעניק תמיכה ואהבה כמו משפחות סטרייטיות.

אירוני שמשרד הרווחה, אותו משרד שמחזיק באמתחתו נתונים מזוועים על נטישת ילדים, אלימות במשפחה, התעללות מינית והזנחה שמתרחשים מדי יום אצל ילדים שהוריהם "נורמלים", כלומר סטרייטים – דווקא הוא מעז לשלול מלהט"בים לאמץ ילדים. אז היום אני כועס. כועס שלא רואים בנו הורים מספיק טובים.

זרקו אותנו מכל המדרגות

קוראים לי ארז ברון. אני בן 37, גר בקריית־אונו, ואני הומו. עברתי תיכון וצבא כמו כולם, יצאתי מהארון בגיל 18, ומאז ומעולם הייתה לי סביבה תומכת. לפני עשר שנים, כשהכרתי את רועי, היה לנו ברור מהרגע הראשון שאם הזוגיות בינינו תצליח, היא תכלול גם ילדים. ראינו בעתיד שלנו משפחה, נכדים, חגים סביב השולחן, וכן – גם כלב. זה היה חשוב לנו בדיוק כפי שזה חשוב לכל אחד מכם.

האופציה הראשונה שבה בחרנו הייתה אימוץ. הבנו שכך אנחנו גם עוזרים לילד שעבר חוויות לא פשוטות בחייו וגם מעניקים לעצמנו את המתנה הכי גדולה שיש. החלטנו למצוא את הילד הזה ולעטוף אותו במשפחה הכי מדהימה שיוכל לבקש. למרות האתגרים שיש בהליך האימוץ ובגידול ילד מאומץ, היה לנו ברור שזו הדרך שלנו.

לאחר שחקרנו את הנושא, הבנו שאימוץ ילד מחו"ל בעייתי. מדינות רבות לא מסכימות לאפשר להורים חד-מיניים לאמץ ילד. אבל בלי קשר לזה, העדפנו לאמץ ילד מהארץ. המחשבה שנוכל לעזור לילד ישראלי קסמה לנו. ואז הגענו למשרד הרווחה.

אני זוכר היטב את היום הזה, ב־2013. לקחנו חצי יום חופש מהעבודה, אכלנו ביחד ארוחת בוקר והתייצבנו בלשכת השירות למען הילד, המטפל בנושא האימוץ. זה היה מעין טקס, הצעד הראשון האמיתי שלנו לקראת הקמת משפחה. הגענו לפקידה מקסימה ונחמדה, אבל מה שהיא אמרה לנו היכה אותנו בתדהמה. היא אמרה שהיא רוצה להיות כנה איתנו ולחסוך לנו את עוגמת הנפש: אנחנו לא עומדים לקבל ילד, כי אנחנו הומואים. היא אפילו לא שאלה אותנו למה אנחנו רוצים לאמץ, מי אנחנו ומה אנחנו. היא פשוט עיקמה את הפרצוף והייתה "כנה איתנו". היא הסבירה שעל אף שהחוק מאפשר זאת, בשורה התחתונה הסיכוי שלנו לאמץ ילד שואף לאפס. זה פשוט לא יקרה ועדיף שנחפש פתרון אחר. בתוך חמש דקות מצאנו את עצמנו בחוץ, עם חלומות מנופצים.

יצאנו משם שבורים. לא רק בגלל שהבנו שלא נוכל לאמץ ילד, אלא כי פתאום קלטנו שלא היינו כמו כל שאר האנשים שחיכו איתנו בתור, לא היינו כמו כל משפחה אחרת. עבריינים יכולים להביא ילדים, הורים יכולים להכות את ילדיהם, אבל אנחנו לא יכולים להפוך למשפחה. זרקו אותנו מכל המדרגות, וזה כאב. המסר היה שנדחינו לא בגלל שאנחנו הומואים, אלא בגלל שאנחנו לא יכולים להיות אבות טובים. הרגשתי כמו מצורע. הבנתי שאני אזרח סוג ב', ואפילו גרוע מכך – אזרח שלא זכאי להקים משפחה.

ולמה? כי אנחנו סוטי מין? כי ניקח את הילדים שלנו לכת של גייז והם יגדלו להיות גייז וכך נשתלט על העולם? לא הבנו למה המדינה, באופן כמעט רשמי, נוגעת בדבר הכי אישי שיש לנו – המשפחה – ואז יורקת לנו בפנים.

בלית ברירה פנינו למסלול אחר. היום אנחנו מגדלים שתי תאומות בנות שנתיים וחצי, דפנה ודניאל, שנולדו לאם פונדקאית בארצות־הברית. זה היה תהליך ארוך, מורכב ויקר – כחצי מיליון שקל – אבל הוא היה שווה הכל. כשישבנו מול הרופא האמריקאי בפורטלנד, אורגון, הוא התעניין מדוע לא אימצנו ילד ישראלי. הסברנו לו, בעיניים דומעות, מה עבר עלינו בארץ. הוא אמר לנו, "אוקיי, אני הולך לתקן את מה שמדינת ישראל עשתה לכם".

אל תקבעו את האפליה

היום אנחנו משפחה בריאה ומאושרת. כל הורה אומר את זה על הילדים שלו, אבל באמת שהבנות שלנו הן הכי יפות, הכי חכמות והכי מוכשרות. דווקא בגלל כל הדברים שעברנו והעובדה שנלחמנו כדי ליצור את הדבר הזה, שום דבר לגביהן לא מובן לנו מאליו.

שואלים אותי לפעמים אם לא חסרה להן דמות אם. אני לא מרגיש כך. אני מאמין שבכל אחד מאיתנו יש קצת מהכל, וכל אחד מקבל את התפקיד שלו בתוך הבית והמשפחה בטבעיות. אמי נפטרה בגיל צעיר ואבי גידל אותנו בצורה מדהימה, וזה לא הפך אותי לאדם פחות טוב. רועי ואני משלימים אחד את השני כמו כל זוג הורים, ואנחנו לא פחות טובים מכל זוג הורים אחר. גם מחוץ לבית הן לא זוכות ליחס אחר בגלל שיש להן שני אבות. גם בגן שלהן מבינים שיש משפחות בכל הצורות והצבעים.

אני מקווה שבתוך כמה שנים יהיה ברור לכולם שמשפחה זה משפחה, ומה שחשוב זו האהבה שהילד מקבל ולא המין של מי שנותן לו את האהבה. אם אתם, גורמי המקצוע, תגידו שאנחנו בסדר, אנשים יבינו שזה באמת בסדר. אל תקבעו את האפליה. תעשו את תפקידכם, תדאגו לילדים ותאפשרו להם למצוא בית חם. גם אם יהיו להם שני אבות או שתי אמהות.